

Mirosław Pietrzak

Nowinka, pow. Elbląg. Stanowisko 1

Informator Archeologiczny : badania 8, 186

1974

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

a następnie całość od strony zewnętrznej oblepiono warstwą gliny, miąższości około 50 cm. Te dwie ostatnie fazy wykazują, że nie tylko podwyższono całą konstrukcję do około 270 cm, ale i znacznie ją rozszerzono, gdyż wał u podstawy miał wówczas około 12 m. rozpiętości.

Obserwacja warstwy kulturowej we wnętrzu grodu potwierdziła istnienie starszego i młodszego grodu /tzw. Gród I/, otoczonego fosą, a być może także palisadą. W tej części odkryto też zdobioną ostrogę z zaczepami haczykowato zagiętymi do wnętrza i prostym kolcem, typową dla początków VII wieku. Pomiedzy tą fosą, a młodszym wałem obwodowym odstonięto spaloną część budynku zrębowego z paleniskiem kamiennym.

Do zadań stojących przed dalszymi badaniami należy określenie dat rozbudowy grodu, uściślenie jego funkcji oraz przynależności państwowej.

NOWINKA, pow. Elbląg
Stanowisko 1

Muzeum Archeologiczne
w Gdańsku

Badania prowadził mgr Mirosław Pietrzak. Finansował WKZ w Gdańsku. Czwarty sezon badań. Cmentarzysko pruskie z V-VII w.n.e.

Kontynuowano prace ratownicze w zachodniej części cmentarzyska. Przebadano 27 obiektów, w tym 7 pochówków końskich wraz z towarzyszącymi im ludzkimi grobami ciałopalnymi. Pozostałe obiekty, to groby ciałopalne, jamowe.

Pochówki końskie nr nr 34,35 były częściowo uszkodzone i nie zawierały całego naboru uzdy. Zachowały się jedynie wędzidla żelazne i nieliczne brązowe blaszki prostokątne od rzemieni uzdy. Dalszych 5 pochówków końskich zawierało tylko wędzidla żelazne. Wszystkie pochówki koni, podobnie jak odkrywane w poprzednich latach, usytuowane były na osi północ-południe z czaszką od południa.

Groby jamowe, ciałopalne z reguły były ubogo wyposażone. Nieliczne naczynia gliniane spotykane w jamach grobowych nie spełniały roli popielnic. Przepalone kości ludzkie zachowały się w niewielkich ilościach i zalegały w całej jamie grobowej.

Z inwentarza grobowego na uwagę zasługują dwie brązowe zapinki płytowe z grobu nr 41. Na płytkach wyobrażone są koniki morskie, na jednej z nich zachowały się resztki emalii, na drugiej zaś bogata ornamentyka.

Badania będą kontynuowane.